

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG POLITIDEPARTEMENT

Landbruksdepartementet
Postboks 8007 Dep
0030 OSLO

Landbruksdepartementet	
Saksnr.: 2003 / 828	Doknr.: 32
Mottatt: 17 JUN 2003 MP/SOD	
Saksbeh.: CHO	Ark.: 750
Kopi:	Avskr.:

Deres ref.
02/02507

Vår ref.
200302625 U-A HAA/ero

Dato
13.06.2003

Høring – forslag om endring av dyrevernloven – tilsynsmodell og virkemidler

Justisdepartementet viser til Landbruksdepartementets brev 24. mars 2003.

Vi gjør innledningsvis oppmerksom på at vi har oversendt høringsbrevet til Politidirektoratet og Riksadvokaten, som eventuelt vil avgi uttalelse direkte til Landbruksdepartementet.

Ny tilsynsmodell

Høringsnotatet gir ikke nok opplysninger til at det er mulig å ta fullstendig stilling til den nye tilsynsmodellen. Det opplyses (notatet s. 3) at det skal være "én dyrevernemnd i hvert av de lokale forvaltningsområdene som planlegges i det nye [mat]tilsynet", samtidig som det et annet sted (notatet s. 13) opplyses at det legges opp til 50-65 lokale tilsynsområder. Det innebærer i såfall at hvert lokalt tilsyn i snitt får ansvar for dyreholdet til ca 70 000 mennesker.

Bortsett fra i noen utvalgte større byer vil det da ikke lenger være tale om at tilsynet har lokal forankring, og den lokalkunnskapen som nemndenes medlemmer har i dag, vil gå tapt. En dyrevernemnd bl.a. befolket med aktive bønder gir et informasjonsinntak av stor betydning for den som ønsker å fange opp brudd på dyrevernloven på et tidlig stadium. Gjennom bl.a. deltakelse i fellessanking av ungdyr og sau og kontakt med slakteriet/slakteriets lokale sjåfører kan man få betydelig kunnskap om tilstanden i distriktets fjøs. Også den lokale saueklipper og maskinentreprenøren som leies inn til onnearbeid kan være en fremragende kilde til kunnskap om tilstanden bak fjøsveggen

og på innmarksbeite.

Det er denne lokale kunnskapen som er nemndenes store fortrinn i dag, ikke nødvendigvis "lekmannsskjønnet", slik det framstilles i høringsnotatet. Det er for øvrig ikke lett å få innsikt i hvordan man tenker seg forholdet mellom den nye dyrevernemnda og den profesjonelle delen av tilsynet.

Etter høringsnotatet er det Mattilsynet som skal ha kompetanse til å oppnevne nemnda. Den legitimitet som ligger i lokal oppnevning vil dermed forsvinne, og forslaget kan slik sett oppfattes som konfronterende overfor profesjonelle husdyrholdere (jordbruket).

På denne bakgrunn vil Justisdepartementet ikke tilrå at den nye – litt uklare – tilsynsmodellen gjennomføres. En eventuell omlegging bør komme som en følge av den fullstendige gjennomgangen av dyrevernlovgivningen som ble varslet i St.meld. 12 (2002 - 03).

Konkret til det foreliggende utkastet § 23 kan bemerkes at det er uheldig redigert, idet de ulike leddene nå har fått ulike adressater. Første ledd bør angi hvilke organ som skal eller kan ha myndighet eller andre oppgaver etter loven. De rådgivende dyrevernemndene må derfor også nevnes, i tillegg til departementet og den profesjonelle delen av tilsynet. Vi foreslår:

"Departementet fører tilsyn med lova, treffer dei enkeltvedtak som er naudsynte for gjennomføring av føresegner gjevne i eller i medhald av lova og kan oppretta lokale, rådgjevande dyrevernemnder. Departementets oppgåver etter lova kan delegerast til sentralt, regionalt og lokalt dyreverntilsyn eller til eit tilsyn som på anna grunnlag allereie fører tilsyn på nærliggande område (tilsynet)."

Annet ledd bør ut. Det er ikke nødvendig å pålegge tilsynet denne aktivitetsplikten gjennom lov. Lovteksten bør begrenses til å angi grensene for forvaltningens kompetanse, da det er dette som er av interesse for tilsynsobjektene. Hvor aktivt den foreliggende kompetansen skal brukes, er et internt forhold i forvaltningen.

Tredje ledd bør – som i dag, jf. § 24 a – være en egen paragraf. Dessuten bør man vel beholde reglene om alternativene tilbakelevering, salg, omplassering og avlaving.

Fjerde ledd viser til politiets vedtak. Etter det vi kan se kan politiet kun treffe vedtak i samband med midlertidig overtakelse av omsorg for dyr, og bestemmelsen hører derfor hjemme i bestemmelsen om dette.

Femte ledd er formulert slik at politiet får en plikt til å hjelpe tilsynet, på tilsynets anmodning. Dette kan gripe inn i politiets prioriteringer på en uheldig måte. Ordlyden bør være mer åpen:

"Når tilsynet ber om det, kan politiet hjelpe til med å sette i verk vedtak etter kap. VII."

Utkastet § 3 femte ledd bør formuleres over samme lest.

For øvrig viser vi til politiloven § 2 nr. 5, jf. politiinstruksen § 2-2 nr. 5 når det gjelder politiets bistandsfunksjon.

Også sjette ledd må formuleres slik at bestemmelsen dekker alle pålegg etter kap. VII.

Det kan være fornuftig med en bestemmelse som klargjør at straff kan komme i tillegg til enkelte av tiltakene etter kap. VII. Men det kan ikke gjøres slik som i utkastet til § 23 sjuende ledd. Dersom tiltaket etter kap. VII må regnes som straff etter EMK art. 6, vil forbudet mot dobbeltstraff slå til selv om det i dyrevernloven skulle stå at forbudet ikke gjelder.

Vi savner for øvrig en videreføring av bestemmelsen i gjeldende § 24 om veiledning av eieren eller innehaveren om tiltak som kan utbedre forholdene.

Nærmere om enkelte paragrafer

Overskriften til kapittel VII må endres slik at den reflekterer innholdet i kapittelet.

Til § 6 a

I kommentarene til bestemmelsen fremgår det at Sosial- og helsedirektoratet tolker lov om helsepersonell slik at den åpner for å melde fra om grove brudd på dyrevernloven. Det fremgår ingen klar begrunnelse for konklusjonen. Mener Sosial- og helsedirektoratet at slike forhold ikke kan regnes som noen personlige forhold slik at det ikke omfattes av taushetsplikten, eller mener det at den snevre unntaksbestemmelsen om barn kan anvendes analogisk? Dette bør komme klart frem. Den siste alternative begrunnelsen er uakseptabel juridisk sett.

Til § 23 a

Det bør komme klart fram av selve bestemmelsen hvem som skal ha kompetansen til å pålegge avvikling av dyrehold. Videre bør det av bestemmelsen framgå at det kan differensieres mellom hvilket dyrehold som påbys avviklet. At en person ikke bør få beholde en mjølkeproduserende storfebesetning, bør ikke ha noen betydning vedkommendes mulighet til å holde katt.

Til § 27

I første ledd vises det til § 24 b, men denne bestemmelsen er foreslått som ny § 24.

Til § 31

I straffebestemmelsen er medvirkning til brudd på loven ikke omfattet av straff, noe politiet har beklaget siden det gjør det vanskeligere å gripe inn med straff ved hundekamparrangementer.

Til § 32

Også her bør omplassering nevnes som et alternativ til salg og avliving.

Forholdet til Svalbard

Ifølge dyrevernloven § 33 gjelder loven på Svalbard med unntak av kapittel VII om tilsyn og tiltak. Forslagene til endring gjelder i hovedsak dette kapitlet og berører således ikke Svalbard. Vi ser imidlertid at forslaget har en kobling til den kommende matloven, og viser i den forbindelse til Justisdepartementets brev til Helsedepartementet henholdsvis 29. april og 23. mai 2003. Her har vi bl.a. har tatt til orde for at Helsedepartementet oppretter en arbeidsgruppe for å utrede hvilket regelverk som skal gjelde for Svalbard, Jan Mayen og bilandene når matloven trer i kraft.

Med hilsen

Harald Aass
seniorrådgiver

Bård Uleberg
førstekonsulent